

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Alexa Aston
DISCOURAGING THE DUKE

Copyright © 2021 by Alexa Aston

Published by agreement with Book Cents Literary Agency and Corto Literary Agency

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05059-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

USAMLJENI KAPETAN

ALEKSA
ASTON

Prevela Jelena Krstanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Prvo poglavlje

Vajldvud, Kent – avgust 1796.

Majls Notli se probudio i odmah se osmehnuo. Danas je napunio deset godina. Imaće dvocifren broj godina do kraja života, osim ako ne doživi stotu. Nije poznavao nikoga ko je živeo toliko dugo. Niko od njegovih poznanika, a još manje neke osobe koje se pominju u istorijskim knjigama koje je voleo. Možda će on postići nemoguće i doživeti da napuni trocifren broj godina.

Njegov osmeh se razvukao. To bi beskrajno iritiralo Ralfa. Jedna od Majlsovih omiljenih stvari u životu bila je da nervira starijeg brata, koji nikome nije dozvoljavao da zaboravi da je on glavni naslednik u porodici. Ralf je neprestano pominjao kako će on jednog dana biti vojvoda od Vinsloua, dok će njegova dva mlađa brata biti nikogovići. Majlsu to uopšte nije smetalo. Nije želeo da bude vojvoda. Pogotovo ako je to značilo da će biti kao otac. Vinslou je jedva primećivao Majlsovo prisustvo. Ponekad bi pomislio da njegov otac nema pojma kako mu se zovu dva mlađa sina. Vojvodu je zanimao samo njegov naslednik, a svoju naklonost nije krio.

Tonija je to bolelo. Imao je samo šest godina i bio je osetljiv na kritiku. Majls je sebi zadao životnu misiju: da zaštiti Tonija od Ralfa,

koji je znao da bude okrutan i na rečima i na delima. Ralf bi uradio nešto nemarno i za ishod bi okrivio Majlsa ili Tonija, znajući da će oni biti kažnjeni za njegovo zlodelo. Majls je dobio mnogo batina koje nije zaslužio, sve da bi zaštitio najmlađeg Notlija.

To nije bilo važno. Nijedan od njih nije mario za Ralfa i trudili su se da imaju što manje posla sa sadašnjim markizom i budućim vojvodom. Da nisu porodica, Majls nikad ne bi pozeleo da se druži s Ralfom, koji je bio lenj i zloban. Kad je Majls krenuo u školu, bilo je očekivano da će Ralf paziti na svog mlađeg brata, učenika škole koju su pohađali svi Notlijevi dečaci.

Dogodilo se suprotno.

Majlsa je maltretiralo nekoliko starijih dečaka, a sve na Ralfov nagovor. Naučio je da podnosi sve što mu se dešavalo te prve godine. Do sledeće školske godine – zahvaljujući tome što se bolno i naglo izvukao – Majls je bio visok kao Ralf, koji je bio tri godine stariji od njega. Prvog dana te druge godine nokautirao je jednog nasilnika i od tada su Ralf i njegova družina zaobilazili Majlsa u širokom luku. Pošto će Toni za dve nedelje napuniti sedam godina, i on će krenuti u školu sa svojom starijom braćom. Majls je nameravao da štiti svog mlađeg brata od Ralfa i od bilo koga drugog ko bi mogao da ga povredi.

Ustao je i prišao prozoru. Travnjak Vajldvuda izgledao je kao veličanstveni zeleni tepih rasprostrt dokle god seže pogled. Pitao se kako će provesti rođendan. Verovatno na jahanju s Tonijem. Po podne bi mogli otići i na plivanje na obližnje jezero. Međutim, nije očekivao nikakve poklone. Roditelji se nikada nisu setili njegovog rođendana. Rekao je sebi da to nije važno, iako je znao da jeste. Kad on bude odrastao i imao decu, obećao je da će se uvek setiti njihovih rođendana. Obasipaće ih poklonima, dečake igračkama u obliku vojnika,

a devojčice lutkama. Tog dana će ih odvesti na neko posebno mesto i reći im koliko ih voli.

I nikada neće dozvoliti svojim roditeljima da ih vide. Nikada. Majls se zakleo da ih nikada neće izložiti očevoj okrutnosti i majčinoj ravnodušnosti. Nadao se da će žena kojom se bude oženio imati dobre roditelje. Oni bi njegovoj deci bili baba i deda, a ne vojvoda i vojvotkinja od Vinsloua. Što se Majlsa tiče, njih dvoje se mogu do-dvoravati Ralfu koliko god hoće. On i Toni vodiće odvojene živote, daleko od tog para.

Udaljio se od prozora, umio se i presvukao. Pošao je u učionicu i tamo već zatekao Tonija. Služavka je ušla noseći poslužavnik i dečaci su doručkovali u miru, zahvaljujući tome što je Ralf obedovao dole s njihovim ocem. To je počelo pre nekoliko nedelja, kad je Ralf napunio trinaest godina. Vojvoda je rekao da Ralf postaje muškarac i da će sve obroke jesti dole. Ralf se rugao mlađoj braći, radujući se tome koliko je sada privilegovan. Majls i Toni su samo slegli ramenima i produžili da po prvi put u životu uživaju u obrocima bez Ralfovog stalnog podsmevanja i maltretiranja.

„Hoćeš li imati tortu?“, pitao je Toni. „Za rođendan?“

„Da. Kuvarica pravi jednu posebnu za mene“, otkrio je svom malom bratu. „Ona se seti svake godine.“

Ostalo je neizrečeno da će njihovi roditelji ignorisati Majlsov poseban dan.

Toni je pogledao Majlsa s neskrivenom privrženošću. „Osećaš li se starije sa deset godina? To je tako daleko“, rekao je beznadežno.

„Ne osećam se nimalo drugačije nego kada sam imao devet. Ali planiram da se ponašam kao da se osećam.“

Tonijeve oči su se raširile. „Hoćeš li reći to Ralfu?“, upitao je zabrinuto.

„Mogao bih“, rekao je on.

„Znaš da te on ne voli, Majlse. Ni mene“, rekao je Toni žalosno.

„Ni mi ne volimo njega, zar ne?“

„Ne“, rekao je Toni odlučno. „Ne volimo ga. On je zao prema nama. Juče je razbio vazu i rekao služavki da sam ja to uradio.“

„Jesi li bio kažnjen?“, brzo je pitao Majls. „Zašto mi nisi rekao za to?“

Toni je slegao ramenima. „Ti me uvek braniš. Hteo sam da primim kaznu.“

„Ne bi trebalo to da radiš, pogotovo kad nisi uradio ništa loše.“

„Nisam kažnjen“, rekao mu je brat. „Kad je Ralf otišao, služavka je počistila deliće i rekla mi da će ih baciti. Obećala je da nikome neće reći.“ Toni se ugrizao za usnu. „Znala je da je nisam ja razbio.“

Majls je bio siguran da sluge tačno znaju kakav je Ralf i cenio je to što Tonija nisu okrivili za razbijenu vazu. Samo se nadao da Ralf to neće da saznati. Ako sazna, potražiće služavku, okrivice je za lomljivu i zahtevaće da bude otpuštena. To se već dešavalo ranije.

„Protrljaj zadnjicu kad sledeći put vidiš Ralfa“, predložio je. „Štrečni se malo kao da te boli. Neka pomisli da te toliko boli da ne možeš da sedneš.“

Tonijeve oči su zasijale. „Hoćeš da se pravim da sam kažnjen?“

„Da. Možeš li to?“

Brat mu je ozbiljno klimnuo glavom.

„Dobro. Završi doručak. Posle ćemo da idemo na jahanje ako želiš.“

Toni je trpao u usta ono što mu je ostalo od hrane i brzo žvakao. Majls je znao koliko Toni uživa da jaše, jer je i on u tome uživao više nego u bilo kojoj drugoj aktivnosti. Biti na konju značilo je biti slobodan. Biti daleko od kuće. Daleko od Ralfa, koji je jedva tolerisao jahanje i retko bi odlučivao da se popne na konja.

Usamljeni kapetan

Dečaci su otišli do štala, gde je konjušar osedlao ponije za obojicu, a zatim ih pratio po imanju. Jahali su skoro dva sata, mahali zakupcima i napravili pauzu kako bi prošetali konje kroz šumu i kako bi ih napojili na obližnjem potoku.

Kad su se vratili u kuću, Ralf ih je čekao, nabusitog lica i ruku prekrštenih na grudima. Činilo se da prezire svaku zabavu svoje braće, posebno ako su se zabavljali zajedno, iako on sam nikad nije hteo da provodi vreme sa njima.

„Otač želi da vas vidi u svojoj radnoj sobi“, rekao im je.

„Zašto?“, pitao je uspaničeno Toni i pogledao u Majlsa tražeći ohrabrenje.

Majls nije mogao a da se ne zapita je li to u vezi s razbijenom vazom. Kad je Toni počeo da priča, Majls je suptilno odmahnuo glavom, zbog čega je njegov brat ućutao.

„Pođite sa mnom“, insistirao je Ralf, vodeći ih kroz kuhinju.

Dok su prolazili pored kuvarice, ona mu se zaverenički nasmešila i pokazala prstom ka stolu. Bacio je pogled na visoku tortu, već glaziranu. Kad je video, pošla mu je voda na usta. Široko joj se osmehnuo i požurio da sustigne Ralfa, dok je Toni išao za njim.

Kada su stigli do radne sobe, Ralf ih je uveo unutra, zatvorio vrata i zaključao ih. Vojvoda nije bio prisutan. Kroz Majlsa je prošlo neko mučno osećanje. Ako se Vinslou umorio od čekanja, kakvu god kaznu da dobiju, biće užasna.

Okrenuo se ka Toniju i šapnuo: „Protrljaj guzicu.“

Toni, kome su usne drhtale, uradio je kako mu je rečeno. Majls je video kako Ralfove oči obasjava zadovoljstvo.

„Boli te danas, mali brate?“, Ralf mu se podsmevao, a zatim je pojurio i snažno pljesnuo Tonija po zadnjici, toliko snažno da je dečak jauknuo.

Majls je odgurnuo Ralfa. „Ostavi ga na miru“, rekao je, gledajući Ralfa pravo u oči.

Njih dvojica su zurili jedan u drugog, a onda je Ralf skrenuo pogled. Odmakao se, ali Majls je znao da Ralf neće dugo ostati zastrašen.

Ralf je otišao do stola i otvorio poslednju fioku sa desne strane. Podigao je pištolj i uperio ga u Majlsa.

„Šta to radiš?“, prosiktao je na starijeg brata, a utroba mu se ohladila pri pogledu na oružje upereno u njega.

„Samo se igram“, rekao je Ralf, pomerajući ruku i usmeravajući pištolj ka Toniju.

Toni se odmah rasplakao. Krupne suze tekle su mu niz obraze.

„Baš si beba“, podsmevao mu se Ralf. „Bolje se spremi za školu sledećeg meseca. Dečaci će se stvarno nameračiti na tebe.“

„Ostavi ga na miru“, upozorio ga je Majls, a Toni je počeo vidno da se tresе.

„Ili šta?“, rekao je Ralf, uperivši pištolj nazad u Majlsa. „Šta ćeš uraditi povodom toga?“

„Zaštitiću ga – a trebalo bi da i ti to radiš. On ti je brat, Ralfe. Ne treba da ga maltretiraš ili da nagovaraš drugove da to rade. Kao što su to radili meni“, dodao je.

Ralf se nadimao od važnosti. „Ja sam markiz. Biću vojvoda od Vinsloua jednog dana. Ne možeš mi govoriti šta da radim.“

Odmahnuo je glavom. „Zar ti nikad ne dosadi da govoriš to? Znamo da si ti naslednik vojvodstva, Ralfe. Tonija i mene nije briga. To je tvoje mesto i mi ga ne želimo.“

„Naravno da ga želite. Svako želi da bude vojvoda. Samo oni koji su dovoljno dobri mogu to postati“, samozadovoljno je rekao Ralf.

„Ako je potrebno biti dobar, onda ti nikad nećeš postati Vinslou“, izjavio je Majls, planuvši. „Vojvoda je jedan od najviših plemića u

zemlji. On ima veliku odgovornost prema svojoj porodici i zakupcima. Ti si sebični glupak koji jedva ume da jaše. Okrutan si i zao. Treba da ti je drago što si prvorodeni Notli i što ćeš sve naslediti, jer da se stvarno zahtevalo da budeš i dobar, nikad ne bi postao vojvoda od Vinsloua.“

„Kako se usuđuješ!“, povikao je Ralf. „Ti si uobražen i arogantan mali nikogović. Nikad nećeš postati neko. Ja ću se pobrinuti za to.“

„Ne, nećeš“, rekao je Majls, obuzdavajući bes. „Ja sam drugi sin. Ići ću u vojsku i boriću se za kralja i otadžbinu. Ako budem imao sreće, poslaće me, preko pola sveta, u Indiju. Onda više neću morati da te gledam. Nikada.“

Ralfovo lice je pocrvenelo od besa i Majls je zaključio da njegovom bratu nikad nije palo na pamet da oba njegova brata, kad odrastu, neće biti u blizini da ih šutira kao pse lualice.

„Ići ćeš u vojsku ako ja kažem da možeš“, rekao je Ralf tvrdoglavo.

Majls je zavrteo glavom. „Ne ide to tako. Drugi sinovi su predodređeni za vojsku. Treći sinovi postaju sveštenici.“

„Biću vikar?“, oglasio se Toni.

Pogledao je Tonija. „Da, ako to želiš.“

Njegov mali brat oduševljeno je zaklimao glavom. „Želim, Majlse. Sviđa mi se miris crkve. A mogao bih venčavati ljude i krstiti bebe. To bi bilo zabavno.“

„Bićeš dobar u tome“, rekao je Majls. „Znam da bi se dobro brio o svojim parohijanima.“

„Ne“, zarežao je Ralf. „Neću to dozvoliti. Otac neće to dozvoliti. Kad budem Vinslou, radićeš za mene. Bićeš upravnik u Vajldvudu i radićeš sve što ti kažem, Majlse.“

Podrugljivo se nasmejao. „Radiću sve što mi moj zapovednik kaže, Ralfe. Nećeš imati nikakvu ulogu u mom životu. Nećeš moći

da kriviš mene za svoju nesmotrenost i nepromišljenost. Moraćeš da staneš na sopstvene noge. Da, ljudi će ti se ulagivati i govoriti šta želiš da čuješ, samo zato što si vojvoda. Ali ja neću biti jedan od njih.“

„Mrzim te!“, izjavio je Ralf. „Mrzim vas obojicu!“

„Mrzi nas koliko hoćeš“, rekao je Majls opušteno. „Ravnodušni smo prema tebi. Misliš da smo nikogovići?“ Frknuo je. „Pa, za nas ti nisi niko.“

Ralfove nozdrve su se raširile. „Zagorčaću život Toniju kada budemo u školi. Nećeš uvek biti tu da ga zaštitiš. Postaraću se da postane cmizdravac.“

U Majlsu je porasla mržnja. „Ne preti mu“, upozorio je. „Toni ti je brat. Mlad je i nevin.“

Ralf se trijumfalno osmehnuo. „Preko njega mogu doći do tebe.“

„Reći ću ocu“, izbrbljao je Majls i odmah zažalio zbog svojih reči. „Neće ti dozvoliti da budeš okrutan prema Toniju.“

„Stvarno? Da li bi ti uopšte poverovao?“, Ralf je upitao tiho. „Otac voli samo mene. Nimalo mu nije stalo do vas dvojice. Ja sam njegov naslednik. Ja sam markiz.“

„Tako si pun sebe“, rekao je. „Užasna si osoba, Ralfe, i bićeš užasan vojvoda. Niko te neće voleti. Smešiće ti se u lice, a smejaće ti se iza leđa – kao što to sad rade svi dečaci u školi.“

„Ne rade!“, zaurlao je Ralf. „Povuci to.“

„Neću. Zato što je istina.“

Ralf je podigao pištolj i uperio ga u Majlsa. On se ukočio. Ubilački pogled u bratovim očima govorio mu je da će Ralf povući okidač.

Tada ga je ispunila hrabrost. „Samo napred“, rekao je. „Izazivam te.“

„Markiza neće poslati na vešala. Ja sam bolji od tebe i uvek ću biti.“

Majls je stajao prkosno i čeličio se za metak. Kad je Ralf zapucao, nejasan obris je prošao pored njega. Čuo je stenjanje.

Usamljeni kapetan

A onda je Toni pao na zemlju ispred njega.

Pao je na kolena. „Ne“, prošaputao je.

Majls je obgrlio bratovljeva ramena i stavio Tonijevu glavu u svoje krilo. Krv je potekla sa dečakovih usana dok se grimizna mrlja širila po njegovim mršavim grudima.

Pogledao je Ralfa. „Idi po pomoć. Odmah.“

Gledajući opet u Tonija, tepao je: „Bićeš dobro, mali brate.“

Toni je teško progutao. „Hteo sam... da te... spasem.“

„I jesi“, uveravao je Tonija. „Bio si vrlo hrabar.“

„Boli me.“

„Znam da boli“, promrmljao je, sklanjajući Toniju kosu s čela. „Neće dugo. Doktor će doći. On će ti pomoći da se osećaš bolje.“

Tonijeve oči postale su staklaste. Majls je čuo lupanje i nekoga kako više da se otvore vrata.

„Ti moraš preuzeti krivicu“, rekao je Ralf, prilazeći i zureći dole dok je život curio iz najmlađeg Notlija. „Ja ću biti vojvoda. Ti si samo drugi sin.“

Majls je gledao kako se svetlost u Tonijevim očima gasi. Njegovi drhtaji su prestali. Poljubio je svog malog brata u čelo, dok se lupanje nastavilo.

Mirno je podigao pogled ka Ralfu. „Neću. Jednom ćeš morati da živiš s posledicama.“

Ralfove usne su drhtale kad se okrenuo i otupelo prišao vratima, a povici su postajali sve glasniji dok su pesnice udarale po njima. Majls je svoju pažnju usredsredio na mrtvog brata u naručju. Brzo je razmišljao. Mogao bi da oda Ralfa i da mu uništi život, ali da li bi Toni to želeo? Njegov mili brat je dao svoj život da zaštiti Majlsa. Instinkt mu je govorio da Toni ne bi želeo da Ralf pati. Toni je uvek

više praštao i zato bi bio odličan vikar. Kako stvari stoje, Ralf će za-
uvek morati da živi s činjenicom da je upucao svog brata.

Ne, reći će im da je to bila nesreća. Poštedeće Ralfa od toga da
svet sazna da je pucao i ubio sopstvenog brata.

Pogledao je prema vratima i video kako ih Ralf otključava. Vrata
su se odmah širom otvorila. Vojvoda od Vinsloua je uleteo u sobu.

„Šta, za ime božje...“ Glas mu je utihnuo kad je ugledao Majlsa
kako drži nepomičnog Tonija.

Njihova majka je utrčala i zaustavila se pred tim prizorom. Njeni
prodorni krici su Majlsu gotovo probili bubne opne.

„Bila je to nesreća“, rekao je, dok je Vinslou polako prilazio.

Pre nego što je uspeo ponovo da zausti, Ralf je povikao: „Majls
je upucao Tonija!“

Pogled mu je poleteo ka preživlom bratu. „Ne, nisam. Ti si ga
upucao. Znaš da jesi. Ali to je bila nesreća“, rekao je mirno.

Vojvotkinja je dotad pala na kolena. Povukla je Tonija iz Majlso-
vog zagrljaja i privila ga na svoje grudi, a krv joj je umazala biser-
nosivu haljinu.

„Moj dečak. Moj slatki, slatki dečak“, govorila je, ljuljajući se na-
pred-nazad s mrtvim dečakom i jecajući.

Toni joj je oduvek bio najdraži od njih trojice, baš kao što je voj-
voda oduvek više voleo Ralfa, a Majls je ostao prepušten sam sebi.

Njegov otac je prešao preko sobe i povukao Majlsa da ustane.
„Kako si mogao?“, upitao je grubo. „Da okriviš svog brata za... ovo?“

Bes je buknuo u njemu. „Nisam ubio Tonija“, rekao je.

Vinslou ga je pustio, samo da bi ga odalamio tako snažno da se
Majls srušio na zemlju. Obraz mu je goreo od bola. Spustio je ruku
na njega i osetio toplu krv – shvatio je da ga je očev pečatni prsten

Usamljeni kapetan

posekao. Odmah je znao da će mu od te povrede ostati ožiljak – podsetnik na dan kad mu je umro brat.

„Nisam upucao Tonija“, rekao je tvrdoglavo.

Vinslou ga je ponovo udario, ovog puta pesnicom. Krv je šiknula iz Majlsovog nosa, a onda je posrnuo unazad i udario u stolicu.

Vojvoda ga je zgrabio za ramena, a prsti su mu se zarili u Majlsovu kožu.

„Ti si uradio ovo“, insistirao je. „Ubio si mi sina. Najmanje što možeš jeste da budeš muškarac i prihvatiš krivicu.“

Ralf im je prišao. „Ne, oče, ja sam kriv.“

Preplavilo ga je olakšanje. Napokon će Ralf ispraviti stvari.

„Nije trebalo da uzmem pištolj“, nastavio je Ralf. „Da ga nisam uzeo, onda mi ga Majls nikad ne bi istrgao iz ruke.“ Spustio je glavu i oborio pogled. „Ja sam odgovoran za Tonijevu smrt.“

Vojvoda je odgurnuo Majlsa i utešno zagrlio svog naslednika. „Ne, dragi moj dečaće. Nisi ti odgovoran za ovaj ogavni čin. Neću to da čujem.“

Šok ga je savladao. Ralf nije priznavao svoje postupke. Ništa se nije promenilo. Samo što će ovoga puta Majls biti okrivljen za smrt svog voljenog brata.

„Nisam ubio brata“, insistirao je.

Vinslou ga je besno pogledao, a tamne oči su mu se ispunile mržnjom. „Možeš da poričeš koliko hoćeš. Ti si čudovište. Ubio si mog dečaka i pokušao da okriviš mog naslednika za svoj nemar.“

Vojvotkinja je glasno zajaukala i srušila se. Njena sobarica i sluga pomogli su joj da ustane i izveli je iz sobe.

Batler im je prišao. „Šta da radim, vaša milosti? Da pošaljem nekoga po vlasti? Po doktora?“

„Njenoj milosti svakako treba lekar. A što se tiče sudije...“ Vojvoda je prezrivo pogledao Majlsa. „Zamoli ga da odmah dođe, Seville. Pogledao je ostale sluge koje su stajale na vratima. „Ovo je bila nesreća. Majls se igrao mojim pištoljem, a on je opalio i tragično ubio Antonija. Je li to jasno?“

Sluge su zajedno klimnule i brzo nestale. Ostao je samo batler.

„Pošalji odmah nekog po obojicu.“

„Naravno, vaša milosti.“

Vinslou se okrenuo Majlsu. „A ti? Bićeš zaključan u svojoj sobi i ostaćeš tamo sve dok ne budem kazao da treba da odeš.“ Pogledao je batlera. „Odmah otprati dečaka do sobe. Ispred postavi slugu kako ne bi pokušao da ode. Samo hleb i voda. Jednom dnevno.“

„Da, vaša milosti.“

Sevilove oči su se suzile. „Dođite, lorde Majlse“, oštro je naredio.

On je ignorisao naredbe i otišao do Tonijevog tela. Podigao je brata, poljubio ga u čelo, a zatim ga ponovo spustio na zemlju.

Dok je prolazio pored Ralfa, primetio je trijumfalni izraz na markizovom licu. Očešao se o njega, udarivši ga ramenom, a Ralf je zasiktao kao zmija.

„Ubico“, rekao je njegov brat, tako tiho da niko drugi nije čuo.

Majls je izleteo iz sobe i pojurio uz stepenice, protrčao niz hodnik i zalupio vratima. Bacio se na krevet i počeo da jeca.

Tonija više nije bilo. Nikada se neće vratiti.

A svet će misliti da ga je Majls ubio.

Drugo poglavlje

Septembar

Majls je mrzovoljno zurio kroz prozor. Bio je zatvoren u svojoj sobi već tri nedelje. Jedini put kad mu je bilo dozvoljeno da izađe bilo je za Tonijevu sahranu. Iznenađujuće, ali po vojvodinim rečima, njegov brat se borio za to da on izađe. Vinslou je došao u Majlsovu sobu i rekao mu da je Ralf insistirao da Majls dođe na službu i sahranu. I da je želeo da ljudi vide kako se Majls kaje zbog svog nemarnog postupka koji je okončao jedan život.

Progutao je knedlu, misleći na sanduk koji stoji na ulazu u crkvu i na Tonija u njemu. Mili i radosni Toni. Nikada neće otići u školu. Steći drugove. Poći na fakultet. Postati vikar. Imati porodicu. Sve se to okončalo kad je hrabro i glupo skočio da zaštiti svog brata, iz ljubavi. Majls je znao da je trebalo njega da polože na počinak, da ga zakopaju dva metra pod zemlju na groblju pored crkve.

Naravno, bio je svestan šaputanja u crkvi. I pogleda dok je stajao na Tonijevom grobu. Majlsa će do kraja života kriviti za smrt voljenog mlađeg brata. Možda je zato Ralf želeo da on bude prisutan na sahrani – da bi pažnja bila usmerena na onoga ko je navodno ubio Tonija.

Majls nije mogao zamisliti osećaj krivice s kojim je Ralf sada živeo, kada bi svakog jutra otvorio oči i setio se da je on upucao i ubio sopstvenog brata. Međutim, znajući Ralfa, Majls je pretpostavljao da je njegov brat sam sebe ubedio da je Majls tog dana povukao okidač. Ralf uopšte nije provodio vreme s Tonijem i verovatno mu on nije ni nedostajao.

Majlsu je svakodnevno nedostajao mlađi brat.

Pratio je na koji način teku dani dok je bio izolovan. Jednom dnevno, sluga je otključavao vrata, donosio poslužavnik s hlebom i vodom i odnosio Majlsov nokšir. Posle nekoliko dana, poslužavnik je došao pokriven krpom. Kad ju je sklonio, našao je više od hleba i vode. Ponekad je dolazila hladna pečena piletina. Nekada je to bilo neko povrće ili voćni kolač. Sumnjao je da je kuvarica pripremala poslužavnik i predavala ga slugi, namerno krijući ono što je na njemu. Majls je bio pun zahvalnosti svaki put kad bi poslužavnik stigao. Nikada u životu nije bio tako gladan, dobijajući samo hleb rano ujutru tokom tih prvih dana. Brinuo se da bi kuvaricu mogli da otkriju i da izgubi posao, pa se molio svake noći da do toga ne dođe.

Začuo je korake ispred svojih vrata, pa se okrenuo leđima prozoru. Njihov batler je ušao bez kucanja, dajući znake slugama dok ih je uvodio unutra. Dva muškarca su nosila bakarnu kadu, koju su stavila nasred sobe. Ostale sluge su išle za njima s kofama vrele vode i sipale ih u kadu. Kućepaziteljka se pojavila noseći peškiri i sapun. Spustila ih je i uputila mu saosećajan pogled.

„Treba da uzmem vašu odeću, lorde Majlse“, rekla je. „Pobrinuću se da bude oprana za vas.“

„Sve je ovde“, rekao joj je.

Svakodnevno se presvlačio, ali mu je ponestalo čiste odeće, pa je počeo ponovo da oblači nošenu. Svaki dan bi je širio da se provetri, pošto nije imao načina da je opere.

Sevil se namrštio na njega. „Treba da se izribate od glave do pete. Vratiću se za jedan sat da vas odvedem da vidite njegovu milost i markiza.“

„Njegovom gospodstvu biće potrebna čista odeća da bi se sastao sa njegovom milosti“, napomenula je kućepaziteljka batleru.

„Donesite mu nešto što je lord Ralf prerastao“, šmrknuo je. Re-kavši to, Sevil je izašao iz sobe.

Kućepaziteljka je pokupila Majlsove stvari. „Brzo se vraćam s ne-čim u šta možete da se presvučete, milorde.“

„Hvala“, rekao je, a glas mu se slomio pred tim prostim iskazom ljubaznosti.

Majls je brzo skinuo odeću čim su se vrata zatvorila. Potopio se u vodu, uzdišući. Zakleo se da više nikada neće izbegavati kupanje dok je zaranjao glavu pod vodu, a zatim ju je nasapunao.

Ušao je sluga s čistom odećom i stavio je na krevet.

„Hvala, Tomase“, rekao je Majls.

Sluga je tiho rekao: „Svi znamo da niste učinili ništa loše, lorde Majlse. Onaj drugi pravi štetu.“

Oči su mu se raširile. „Ne govori to naglas“, upozorio je. „Ne želiš da te šutnu iz Vajldvuda bez preporuka.“

Tomas se drsko nacerio. „Strpite se, milorde. Dobićete ono što zaslužujete. Svi smo uz vas.“ Izašao je iz spavaće sobe.

Sluga nije mogao znati koliko je Majlsu bilo potrebno da čuje te reči ohrabrenja. Raspoloženje mu se popravilo, pa se isprao i završio s kupanjem, a zatim se obrisao i obukao odeću koja mu je bila pre-mala. Po odeći nasleđenoj od Ralfa bilo je očigledno da ga je Majls fizički prestigao. Pantalone su mu dosezale do gležnjeva, malo iznad njih. Rukavi košulje bili su kraći i otkrivali su mu zglobove. Pokušao je da navuče kaput, ali to nije bilo moguće, jer su ramena kaputa

bila preuska. Ali ta odeća je barem bila čista. On je napokon bio čist. Dok je češljao mokru kosu i zaglađivao je, pripremao se za susret s vojvodom i Ralfom.

Očekivano, Sevil je stigao i tiho otpratio Majlsa do biblioteke. Pitao se da li će vojvoda ikada ponovo ući u svoju radnu sobu nakon onoga što se tamo dogodilo.

Kad je ušao u sobu, njegov otac i brat sedeli su jedan pored drugog. Vojvoda je pokazao na stolicu naspram njih. Dok je sedao, Majls je pomislio koliko su njih dvojica slični. Njihovo držanje. Njihove crte lica. Njihovi pogledi neodobravanja.

„Ovde smo da razgovaramo o tvom obrazovanju“, započeo je Vinslou.

Majls je znao da bi za dva dana trebalo da on i Ralf krenu u školu. Odjednom ga je ispunila strepnja. Pitao se šta će Ralf reći svojim drugovima o Tonijevoj smrti. Zvanično, lokalni sudija je to proglasio nesrećom, ali on je znao da će njegov brat insinuirati drugačije. Mogao je pred sobom videti godinu dana tuče – boriće se protiv dečaka koje će Ralf poslati na njega. Zbog toga će ga dečaci njegovih godina verovatno izbegavati, ne želeći da budu uhvaćeni usred nevolje.

„Ne vraćaš se u školu sa mnom“, dodao je Ralf, sa samozadovoljnim izrazom na licu.

Iznenadio se. „Šta?“

„Neću da budeš ni blizu brata“, rekao je vojvoda pompezno. „To bi se loše odrazilo na Ralfa. Kao mom nasledniku i budućem vojvodi od Vinsloua, ne bi valjalo da mu na bilo koji način pokvariš reputaciju.“

„A gde ću ja da idem?“, upitao je Majls, zapanjen ovim otkrićem.

„Otac je našao pravo mesto za tebe“, rekao je Ralf. „Školu na samom izlazu iz Vesterama, na granici Sarija i Kenta. Akademija Turner. Ona je za problematične mladiće koji potiču iz visokog društva.“